

VYDÁVAT PLODY DUCHA SVATÉHO

Milý čtenáři, při slavení eucharistie kněz po modlitbě Páně recituje: „Pane Ježíši Kriste, tys řekl svým apoštolům: Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám. Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své církve, a podle své vůle ji naplňuj pokojem a veď k jednotě.“ Chci se s tebou zamyslet, co nám vlastně Ježíš přenechává a jaké je ve skutečnosti naše dědictví.

Ale ovocem Ducha je pokoj.

Není nic ošidnějšího, než zaměřovat pojmy a hodnoty v našem každodenním životě. V kolika nejrůznějších situacích máme možnost zaslechnout podobný povzdech: „Už abych měl od té práce, od toho protivného člověka, od té nepříjemné bolesti, od toho věčného shonu,... konečně pokoj!“ Všichni tomu přání velmi dobře rozumíme, protože se jedná o naše osvobození z vězení, které má podobu právě některé pro nás typicky nepříjemné a stresující situace. Před časem jsem svěřil jednomu spolubratru, že budu šťastný, až budu mít jednou pokoj od toho neustálého koloběhu nepříjemných povinností, jako je shánění peněz na opravu kostelů nebo chození po úřadech. Spolubratr se na mne šibalsky podíval a procedil mezi zuby: „Tak ty chceš mít klídek, ale ten si bohatě užiješ až budeš jednou studený. Teď na sobě koukej makat, dobře se domlouvej s tím šéfem na nebi a na zbytečné starosti se vykašli.“ Po chvíli již s obvyklým výrazem ve tváři klidně dodal: „V okamžiku, jak toto dokážeš, prožiješ na sobě právě ten pokoj, který dává jedině Bůh.“

Když byli apoštolové ve večeradle, přišel Ježíš mezi ně se slovy: „Pokoj vám!“ Ježíš věděl, že učedníci jsou oťreseni jeho umučením, jeho smrtí, ale také vlastní slabostí, že ho v důležité chvíli vlastně opustili. A co na to Ježíš? Učí je praktické svatosti. Na utrpené urážky již nemají vzpomínat. Jsou povoláni do rozhádaného prostředí v různých zemích světa vnášet Jeho pokoj. A co tím pokojem v této souvislosti Ježíš myslí? Pokoj je stav duše, která ví, že je jí odpuštěno. Toto napětí a tento osvobozující pokoj jsme i my nejednou zakusili ve svém životě jako Ježíšovu odpověď na naše nevěrnosti, selhání nebo i zrady. Škoda, že jsme přitom často také nevyužili možnosti se z tohoto osvobození upřímně zaradovat. Škoda, že jsme velmi brzy opět zabředli do denního shonu a povrchnosti, aniž bychom si podrželi vědomí, že Pán sejmul z nás okovy v podobě všech našich hříchů a lidských nevěrností.

Ježíšův pokoj neznamená jistotu, že budeme uchráněni nejrůznějších životních zkoušek, jako je například ztráta zaměstnání, rozdělení v rodině, agresivní jednání našeho okolí nebo příchod dlouhodobé či dokonce zákeřné nemoci. Ani sám Pán nebyl jako Bohočlověk žádné takové zkoušky ušetřen. Do svých třiceti let byl obyčejným tesařem, potom se ubíral od vesnice k vesnici a neměl kam by hlavu složil. Ačkoli prokazoval mnoha lidem dobrodiní, jeho protivníci ho nařknuli, že je spolčený se zlým duchem. Farizeové zosnovali falešný proces a nespravedlivě ho odsoudili k smrti. Kolik tělesné, duševní a duchovní bolesti Ježíš na tomto světě zakusil. Jsme-li křesťané, Ježíšovi následovníci, musíme jít v jeho stopách. Pokoj Kristův současně nabízí každému z nás milost a sílu unést všechno, co na nás Bůh dopustí.

Asi se shodneme, že jsou osobnosti, na které se hned tak nezapomíná. Josef Lux, bývalý předseda KDU-ČSL a místopředseda naší vlády, dokázal v nejedné složité situaci ukázat sílu onoho pokoje, který nedává tento svět, ale sám Ježíš. JUDr. Miloslav Výborný, bývalý ministr obrany ČR a dnes soudce Ústavního soudu ČR, nedávno v jednom rozhovoru zavzpomínal: „Jak postupně rostl Josef Lux jako politik, rostl v něm zároveň vnitřní klid. Lecjaké věci ho už zdaleka tolik nerozhodily, jako možná na počátku politické dráhy. V období svého vrcholu byl vystaven velkému stresu pro celou řadu potměšilých a zbabělých útoků. Dnes se to už možná ani nepamatuje, ale téměř pravidelně, když mluvil v parlamentu, se ozývalo syčení. Josef Lux to nesl s naprostým, řekl bych až přehliživým klidem. Což bylo podle mne velmi obtížné, ale on to dokázal. Klidu, vnitřnímu pokoji a určité rozvaze se asi lze naučit. Ale vždycky je potřebný i osobnostní základ.“

Svět hodnotí osobnosti podle politické autority, mediální popularity, společenského žebříčku nebo výše majetku. Ježíš ve svém „Horském kázání“, když vyhlašuje štěstí, jak ho vidí Jeho otec, jednoduše konstatuje: „Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ No, řekněte sami, nestojí to za to, se takto namáhat?
Otec Pavel

ZÁŽITEK Z DOVOLENÉ

Při poslechu zprávy o hospodaření naší farnosti v roce 2004, jsem si vzpomněla na docela smutný zážitek z dovolené. Byli jsme s rodinou na dovolené ve známé rekreační oblasti u Máchova Jezera. V neděli jsme šli do kostela. Tedy spíše jeli, protože kostel byl od naší chaty vzdálen asi 4km. Hned u dveří nás udivilo, že si paní dávala kolo do kostela. Když jsme se chystali svá kola si zamknout, šel právě do kostela pan farář. Řekl nám, že jestli jdeme na mši svatou, ať si dáme kola raději dovnitř. V kostele byla tma, neboť bylo pod mrakem a okna kostela zdobila barevná mozaika. Paní, která byla velmi ochotná, nám přinesla zpěvník. Ale jak budeme zpívat, když tu nesvítí ani svíčky? Jen dveřmi, které zůstaly otevřené, šel pruh světla. Kněz přišel k oltáři sám, bez ministrantů a ani varhany nehrály. Snažil se zpívat, pár lidí se k němu přidalo. Bylo nás tu celkem čtrnáct, včetně pana faráře. Když kněz četl, často se přeříkával. Napadlo mne, proč si nevezme alespoň baterku? Říkala jsem si, jak je to smutné: v okolí jsou stovky hotelů, penzionů a restaurací plných lidí. V kostele v neděli je prázdno a není ani na světlo.

Budme rádi, že i když nás věřících také ubývá, je jich v naší farnosti ještě dost. Jsme schopni vybrat peníze nejen na svíčky, elektrinu, ale i na opravy našich kostelů.

DUCHOVNÍ – RODÁCI Z NAŠÍ FARNOSTI

P. MUDR. VOJTĚCH NOVÁK

Dnes v této rubrice uveřejňujeme odpovědi P.MUDr.Vojtěcha Nováka na otázky otce Pavla. Ve stručnosti nejprve připomínáme základní data. **P.MUDr.Vojtěch Novák**, nar.15.8.1958 v Lanškrouně, na kněze vysvěcen 13.2.1999 v Praze, v současné době je duchovním správcem v Keblově (na Benešovsku, pražská arcidiecéze) a diecézním ředitelem Papežského misijního díla.

Vojtěchu, každému z nás, když se řekne slovo rodný dům, domov, se něco okamžitě vybaví. Jak Ty po letech hodnotíš prostředí, ze kterého jsi vyšel?

Dolní Čermná je zasazena do malebné krajiny podhůří Orlických hor, chráněná P.Marií z Mariánské Hory. Je to místo, kde jsem prožil mnoho krásných let s lidmi, které jsem měl a mám dosud rád a kteří také lásku dokázali dávat. Doma jsem se naučil prvním modlitbám, zde se utvářel můj vztah k Bohu, zde jsem dostal základy živé víry, která je největším bohatstvím mého života a jeho základním kamenem. Nebyla to ale jenom rodina, která je obsahem pojmu domov v mé mysli. Byli to i sousedé, kteří žili a žijí kolem našich u Malova mostu. Stali se jakoby součástí domova protože mezi námi všemi vládly rodinné vztahy - zájem o druhého, snaha pomoci, zkrátka vše to, co vytváří křesťanskou kulturu života. Podobnou atmosféru jsem nezažil už nikdy v žádném bydlišti a je pro mne nezapomenutelná. Rád vzpomínám i na muziku a přátelství "kruchťáků". Co jsme se nazkoušeli před vánoce, velikonoce a kolikrát si připomínali, že např. Nešpory zpíváme jen v Čermné a u sv. Víta v Praze. Dodnes o velkých církevních slavnostech slyším v koutku duše houslový part a sbor z čermenské kruchty.

Můžeš prozradit, co Tě nakonec vedlo k rozhodnutí stát se knězem? Byl někdo ve Tvém rodišti nebo z Tvých přátel komu dnes vděčíš za své povolání?

Už jako malý ministrant jsem tušil Boží volání a na gymnasium jsem vstupoval s úmyslem pokračovat v semináři. Zřejmě jsem ale málo dbal o jasné poznání svého povolání a tak všemožné vlivy světa mě dovedly k mínění, že léčit těla je totéž co léčit duše. Tehdy jsem ovšem netušil, jak se mylím. V žádném případě v tom nehrály roli nějaké důvody politické. Za své povolání vděčím především vytrvalým modlitbám mé maminky, jejíž sebeobětující láska, nezlomná víra a důvěra v Boha, rostoucí každým novým utrpením, jsou pro mě příkladem dodnes. Stejně by se dalo říci o mých sestřích, které mnohdy "nesly tíhu dne i horka", ale také dokázaly spoluvytvářet jistotu útočiště domova. Neocenitelným faktorem byla naše častá společná modlitba, "modlitební brigády" jak jsme to nazývali, když jsme se modlili na mamčin popud na nějaký zvláštní úmysl - protože přece dětská modlitba proráží nebesa. A mnohdy jsme se mohli přesvědčit, že měla pravdu. Vzpomínám na krásné májové pobožnosti. Každý večer jsme sedli na kola a uhaněli, abychom přišli včas, protože pan farář četl na pokračování životopisy svatých - nějak spojených s P.Marií - Don Bosko, sv. Bernardeta...V říjnu jsme se snažili chodit jak to jen šlo na růženec, protože po něm bylo sv. přijímání a svátostné požehnání. Já jako ministrant jsem měl týdenní služby a sestry hrály, tak se tyto pobožnosti staly vždy součástí našich školních i studentských dnů.

Krásným příkladem pro mě byl náš pan farář Čeněk Ptáček, věrný dělník na Boží vinici. O jeho lásce ke Mši sv. a Matce Boží se nikdy nemuselo mluvit, to jsme mohli takřka vychutnávat. A jak má vypadat posvátnost liturgie, nebo jak se chovat v kostele, jak projevovat úctu P. Ježíši v Nejsvětější Svátosti, proč konat 1. pátky na smír Božskému Srdci, o tom jsem, díky příkladu a výchově pana faráře, nemusel ve svém životě nikdy ani uvažovat. Za to mu budu vděčný i na věčnosti. Díky rodičům jsem poznal i mnoho dalších krásných kněžských postav. Ale to rozhodující byla pro mne víra uváděná v život, kterou jsem mohl zažít doma. V chlapeckých letech pro mě byly důležité i jasné postoje a statečnost mého tatínka.

V současné době působíš v pražské arcidiecézi, ve farnosti Keblov. Co je pro Tebe v činnosti faráře prioritou? Z čeho máš především radost?

Tak jako o svém rodišti, stejně i o Keblově a okolí se dá říci: "Dobrý kraj, dobří lidé". Byly mně svěřeny 3 farnosti, celkem 33 vesnic (ale všechny jsou malé, žádná z nich není tak velká jako Čermná). Vážím si svých farníků, protože jsou skromní, poctiví, čestní, upřímní. Mám radost, když pozoruji, jak věřící velice dobře vnímají snahu o krásu Božího domu, ne snad proto, že to je "naš kostel", ale protože v něm přebývá náš Pán. Kostel v Keblově se vloni podařilo celý zrekonstruovat - elektřina, osvětlení, malování, nový obětní stůl, nové stupně oltářů, lustr a svítidla, koberce, zrestaurované sochy, včetně hlavního oltáře. To mnohdy nejde dělat jen z vlastních zdrojů, ale pomoc farníků byla velká. Největší radost mám z toho, že po „roce růžence“ vyhlásil Sv. otec „rok Nejsvětější Eucharistie“, protože vidím, jak se tato úcta k nepochopitelnému zázraku Boží lásky nějak vytrácí. A proto se raduji, když není problém zaplnit rozpis pro adoraci o prvním čtvrtku v měsíci, když je výrazně více věřících na mši sv. o prvních pátcích, kdy je také krátká adorace a zásvětná modlitba, když si lidé pomalu zvykají i na nedělní odpolední výstav a požehnání, kdy na začátku čteme vždy jednu kapitolu z životopisu zakladatele eucharistiánů Juliana Eymarda. Znovu se osvědčuje, že poslechnout výzvy papeže je ten nejlepší pastorační program, který lze vymyslet. Mám radost také z toho, že se lidé mají chuť učit nové písně, ordinarium, že vznikla také schola...člověk málem nestačí dostatečně Pánu Bohu poděkovat za všechny dary, kterými nás zahrnuje. Takže mou největší snahou je, abych v tom Jemu moc nepřekážel.

Dozvěděl jsem se, že jsi v minulém roce postavil v jedné své další farnosti, v Dolních Kralovicích, novou kapli, což je určitě pro mnoho lidí zajímavé. Mohl bys čtenářům sdělit, jak tato stavba probíhala?

Celá zdejší oblast je poznamenána stavbou vodního díla Želivka - pitná voda pro Prahu. Staré Dolní Kralovice měly krásný gotický kostel, který zatopila přehrada Želivka v r.1972 a místo něho postavili komunisté v nových Kralovicích tzv. smuteční síň. Byla v hrozném stavu, takže bylo již nedůstojné mít v takovém prostoru mši sv. Minulý rok se konečně uskutečnila rekonstrukce, která by se dala nazvat i novostavbou, protože z toho původního zbylo vlastně jen obvodové zdívo a ještě ne úplně, ale hlavně se radikálně změnil vnitřní prostor. Teď stojí v Dolních Kralovicích nový kostel, který vysvětil minulý rok pan kardinál Miloslav Vlk. Vnitřek kostela je vybaven přestěhovanou nemocniční kaplí sester vincentek z Erfurtu - dar zdejší farnosti. Od 1. neděle adventní už je v instalovaném svatostánku Pán Ježíš. Však jsme zpívali mohutné Te Deum při děkovné pobožnosti na závěr roku! Děkovali jsme P.Bohu za veliké dílo Jeho milosti a všem dobrodincům, kteří pomohli velkolepý plán obnovy zrealizovat. Dá-li P.Boh měla by se

letos postavit ke kostelu ještě zvonice a pak do ní časem s pomocí Boží zavěšíme i zvon. Farníci jsou nadšení z nového kostela, moc se jim tam líbí. Přál bych si, aby se i P.Ježíš ve svatostánku mohl radovat z každé duše, která za ním do nového kostela přijde a aby On sám žehnal Dolním Kralovicím i celému kraji kolem.

Třetí farní kostel ve Snětu čeká na generální rekonstrukci. Chtěl jsem s ní začít až příští rok, ale před vánocemi spadl kus stropu, takže vůle Boží asi je, začít s opravou již letos. Podobně jako otec Pavel Seidl, když přišel na faru, musel ji opravit, tak i mně nezbyvalo, než dát nejdříve novou střechu, protože do fary teklo, pak postupně jedno po druhém a nyní má fara i nová okna - jsou to nejhezčí a nejlepší okna v širém okolí, protože byly vyrobeny v čermenské truhlárně Tomáše Kunerta. Tak mám nyní i na faře kus domova. Ale není jediný. Od července 2003 tu se mnou bydlí také dvojí sestra - rodná i řeholní SM. Ambrožka, kterou v Čermné spíše znají jako Lidunku. Mnohé nebo vůbec nic z toho, co jsem popisoval, by se nemohlo uskutečnit, kdyby nebylo jejich kontaktů, její nezlomné energie a stále přítomnosti na faře. K tomu je vlastně stálou varhanicí, což je pro kněze úplný poklad. Navíc i zpěv, vedení scholy atd. se vede v intencích jejich zkušeností, tak tady máme občas takovou malou Čermnou, protože když vymýšlíme co a jak udělat, vždycky spolu vzpomínáme, jak to bylo u nás doma.

Vím, že jsi původním povoláním lékař, chirurg. Stává se Ti někdy v pastoraci, že své farníky léčíš nejen na duši, ale také i na těle?

Ano, stává se, že někdo zazvoní a ozve se: "Pane faráři, maminka spadla. Mohl byste se podívat, zda má nohu zlomenou nebo ne. Jestli máme jet do nemocnice nebo nemusíme." Chirurgii jsem už pozapomněl, ale rád pomohu, když mohu (operovat na faře by šlo ztěžka). Je tady všude daleko a tak se mi občas bývalá profese hodí. Nejbližší nemocnice je totiž až v Pelhřimově, což je odsud 40 km.

V pražské arcidiecézi jsi také ředitelem Papežského misijního díla. Můžeš říci, co tato funkce pro Tebe znamená a jaké konkrétní úkoly představuje?

Zatím spíše pomáhám P. Jiřímu Šlégrovi s organizováním rozsáhlejších akcí, jezdím na pravidelná zasedání Národní rady, jinak je to spíše na něm. Kdybych se této činnosti měl věnovat tak, jak si sám myslím, že by bylo dobré, nemohl bych mít na starosti takto živé farnosti.

Co bys rád farníkům v Dolní Čermné a mnohým svým přátelům vzkázal?

V prvním bodě knižičky „Cesta“ napsal dnes již svatořečený Josemaría Escrivá: „Kéž tvůj život není neplodný. - Buď užitečný. - Zanechej za sebou stopy. - Vyzařuj plamen své víry a lásky. Svým apoštolským životem seti stopy bahna a špíny zanechané nečistými rozséváči nenávisti. - A zažehni všechny cesty země ohněm Kristovým, který nosíš ve svém srdci.“ Modlím se za vás a prosím také o vaši vzpomínku v modlitbě, aby všechny naše pozemské cesty byly poznamenány stopami Kristovými.

Vojtěchu, děkuji Ti za zajímavý rozhovor!

SVĚTCI V PRANOSTIKÁCH - BŘEZEN

- Březen - za kamna vlezem.
1. Eudokie příznivá, ale blátivá.
 6. Svatá Felicita sníh z polí odmetá.
 9. Na svatého Františka déšť - neurodí se brambory.
 10. Mrzne-li na den Čtyřiceti mučedníků, bude úrodný rok.
 12. Na svatého Řehoře den s nocí v jedné míře.
Na svatého Řehoře, šelma sedlák, který neoře.
 17. Mrzne-li na svatou Gertrúdu, bude mrznout ještě celý měsíc.
 19. Svatý Josef naštípe dříví, Panna Maria zatopí.
Mráz o svatém Josefu neuškodí květu.
Na svatého Josefa bíle (sníh) - urodí se hojně bílého jetele.
 20. Na svatého Jáchyma skončila se už zima.
 25. Jaro zvěstuje Zvěstování, ale zimu ještě nezahání.
Jaké Zvěstování Boží Matky - takové velikonoční svátky.
 31. O svatě Balbíně je už u nás po zimě.

(vybral js)

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Duben 2005			
3.4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30 Macháčkovi st.55 10.30 Macháčkovi ml.55
10.4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30 p. Havlová 247 10.30 Dostálovi 293
17.4.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30 Vávrovi 270 10.30 Hubálkovi 61
24.4.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30 Bednářovi 285

Březen 2005				
6.3.	Ne	4. neděle postní	7.30 p. Pecháčková 310 10.30 Pecháčkovi MH	
13.3.	Ne	5. neděle postní	7.30 Kužílkovi 202 HČ 10.30 Vávrovi 264	
20.3.	Ne	Květná neděle	7.30 Málkovi 77 HČ 10.30 Macháčkovi ml.180	
24.3.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00 Marešovi 271	
25.3.	Pá	Velký pátek	18.00 Pecháčkovi 53	
27.3.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční	7.30 Marešovi 264 HČ 10.30 Moravcovi 267	
28.3.	Po	Pondělí velikonoční	7.30 Holečková 281	

TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ V HORNÍ ČERMNÉ

Dva týdny před konáním ekumenické bohoslužby oznámil otec Pavel v malém Poutníku tuto bohoslužbu, s tím, že se bude konat na evangelické faře v Horní Čermné. Několikrát byla tato bohoslužba oznámena i od ambonu. Takže se lehce dostala do povědomí našich věřících. A tak se v neděli 23. ledna t.r. v 15.00 hodin sešli věřící katolického vyznání z Dolní Čermné s věřícími evangelíky na evangelické faře v Horní Čermné. Všechny účastníky ekumenické bohoslužby vítal hlazol tří zvonů z věže evangelického kostela. Sál fary byl příjemně vytopen a atmosféra vzájemného vítání byla opravdu milá. Pěkné bylo i to, že věřící obou vyznání neseděli odděleně, ale pěkně „promíchaně“, čímž naše jednota byla zcela bezděčně ještě více zdůrazněna.

Bohoslužbu zahájil a vedl evangelický pan farář Jakub Keler. Velmi pěkné a podnětné kázání na téma existence člověka a smysl jeho bytí v současném světě měl náš otec Pavel Seidl. Jeho promluva nebyla pouhým kázáním. Navozoval otázky po smyslu života

v současném světě, který jakoby zapomněl na duchovno člověka a stále platný žebříček hodnot, vycházející z desatera. Připomněl současný trend konzumní společnosti, která zná jen honbu za majetkem, za penězi a kariérou a zapomíná na Boha a svého bližního. Upozornil, že takto by se křesťan neměl chovat. Jeho promluva byla optimistická, neboť zdůraznil, že jsme všichni v Božích rukou a Kristova církev, i přes nepřízeň časů, je zde již dva tisíce let a bude dále existovat a žít. A to i přes současnou nepřízeň doby a nepochopení. Přímluvy byly střídavě přednášeny dvěma účastníky bohoslužeb obou církví. Prosili jsme nejen za jednotu křesťanů, ale také za solidaritu a pomoc pro obyvatele jihovýchodní Asie, kteří byli postiženi přírodní katastrofou - vlnami tsunami. Vyprošovali jsme Boží pomoc i pro ty, kteří postiženým pomáhají. Do přímluv byli zahrnuti i nemocní, trpící, hledající smysl života, politici a jiní. Společně jsme vyznali víru v trojjediného Boha podle vyznání nicejsko-cařihradského, což asi byla novinka pro bratry evangelíky. Ti převážně užívají vyznání apoštolské. Po modlitbě Páně, která je nám společná, vyzval přítomné věřící pan farář Keler k pozdravení pokoje. Přání pokoje, podání si rukou, a úsměv měl velmi příznivou odezvu u našich bratří evangelíků. Mnozí při podání ruky přáli i dobro. To byl krásný pojící prvek věřících obou vyznání a prožitek společné víry v Krista, který byl skutečně mezi námi přítomen.

Vše má svůj konec. A ten měla po závěrečném požehnání i hodinová ekumenická bohoslužba. Do sálu byly přineseny stoly pokryté ubrusy. Pro všechny bylo připraveno

bohaté pohoštění, dalo by se říci agapé. Stoly se zaplnily množstvím výborného pečiva, obložených chlebíčků, jednohubek a hrníčky s kávou a čajem, co si kdo přál. Pohoštění nám připadalo jako opravdová hostina, která byla připravena jistě ne jen pro hosty, ale pro bratry a sestry. Za tuto pozornost patří veliký dík bratřím evangelíkům, kteří pohoštění připravovali. Dík patří všem zúčastněným hornákům za příjemné prostředí, panu faráři Kelerovi za vřelá slova přivítání a vedení ekumenické bohoslužby, která nám hodně připomínala naši katolickou bohoslužbu slova. Děkujeme také našemu otci Pavlovi za promluvu, která nás přítomné všechny povzbudila, dala nahlédnout do našeho nitra a zamyslet se nad sebou. Samozřejmě dík patří i našim katolickým věřícím, kteří se bohoslužby zúčastnili. Sluší se poděkovat i těm, kteří domů odváželi účastníky zdola, kteří nemají vlastní dopravní prostředek. Jistě mohou za nás přítomné říci, že jsme prožili příjemné chvíle u našich evangelických bratří a sester.

Na závěr snad jeden jediný negativní postřeh. I přes opakované výzvy otce Pavla, nás „doliňáků“ bylo málo. Odhaduji něco kolem 40 osob, což, jak všichni uznáte, s ohledem na nedělní návštěvnost mše sv., je velice slabé zastoupení. Bylo to smutné zjištění. Odhadnutý počet asi padesáti přítomných „hornáků“ mi nepřísluší komentovat, neboť neznám počet účastníků jejich bohoslužeb. Mohu jen na závěr vyzvat ty, kteří se neúčastní těchto ekumenických bohoslužeb, aby si vzali k srdci výzvy papeže Jana Pavla II., který neustále vybízí věřící k pochopení a praktikování ekumenismu. Jistě je přáním i našeho otce Pavla, aby nás příště bylo více.

(js)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V březnu 2005 oslaví:

92 let	paní Marie Andrlová	z Dolní Čermné	71 let	pan Josef Krobot	z Dolní Čermné
82 let	paní Marie Hejlová	z Dolní Čermné	70 let	paní Markéta Faltejsková	z Dolní Čermné
81 let	paní Ludmila Páchová	z Dolní Čermné	50 let	paní Jaroslava Halbrštátová	z Dolní Čermné
78 let	paní Matylda Motlová	z Dolní Čermné	79 let	paní Anna Mačátová	z Horní Čermné
76 let	paní Libuše Jandová	z Dolní Čermné	74 let	pan Josef Lorenc	z Horní Čermné
76 let	paní Marie Půlkrábková	z Dolní Čermné	81 let	paní Miluška Bednářová	z Petrovic
75 let	paní Marie Křivohlávková	z Dolní Čermné	85 let	paní Marie Šedajová	z Verměřovic
75 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné	81 let	paní Věra Mlynářová	z Verměřovic
73 let	paní Jarmila Vávrová	z Dolní Čermné	77 let	pan Leopold Hubálek	z Verměřovic
72 let	pan Josef Klekar	z Dolní Čermné			

Všem oslavencům srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	22.1.2005	s paní Jiřinou Kratochvílovou	z Dolní Čermné
v Petrovicích	29.1.2005	s panem Josefem Bachmanem	z Petrovic
ve Verměřovicích	31.1.2005	s paní Ludmilou Šípkovou	z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ

kteřou François Villon napsal pro svou matku.

Panno, jež vládneš z kraje nebeského
jak zemi, tak i hloubkám pekelným,
ač zcela nehodná jsem, dobře vím,
té cti, co žádám srdcem pokorným.
Tvá dobrota, ó Panno, přerůstala
mé hříchy, v něž jsem často upadala.
Věř, že jich nepřestávám nikdy litovat,
neb toužím po nebi. K čemu bych lhala?
Já s vírou tou chci žít a umírat.

Synovi připomeň, že jsem jen jeho,
ať milosrdný je ke hříchům mým
jako byl k Máří z kraje egyptského
či k Teofilu, pro něžž přímlovčím
jsi byla ty, když s pánem pekelným
se strašlivá ta záležitost stala.
Chraň mě, abych kdy tohle udělala,
Panno, jež čistá dovedlas nám dát
Svátost, kterou mše vždy slavívala.

Já s vírou tou chci žít a umírat.
Jsem stará žena bez majetku všeho
a neznám nic. Číst a psát neumím.
V klášteře farnosti domova mého
je obraz ráje s jeho bohatstvím
i hrůzy pekel s lidem trpícím.
Ráj milý byl a pekla jsem se bála.
Kéž bych i já tu radost ochutnala,
kteřou smí každá hříšná duše znát,
pokud se k tobě s vírou ubírala.
Já s vírou tou chci žít a umírat.

V obět' jsi, Panno nejvyšší dokonalá,
I syna vlastního nám kdysi dala.
Lidem, pro něž měl býti jako skála,
Lásku a mladost svou chtěl darovat,
On, jehož na zemi zášť křížovala,
Náš Kristus Pán, záštita moje stálá.
Já s vírou tou chci žít a umírat.

Tuto krásnou a něžnou báseň pro antologii deseti století francouzské poezie vybral a přeložil Gustav Francel.
Vydalo ji nakladatelství Vyšehrad v roce 1980.

Renesanční básník středověku François Villon patří bezesporu k největším osobnostem francouzské a světové literatury. Jako datum jeho narození se uvádí rok 1431 a není zatím nikde ničím doloženo. Svě mládí prožil v klášterním zátíší, v bezprostřední blízkosti Sorbonny, pod záštitou klášterního kaplana, jehož pomocná ruka provázela básníka po celý život. A bylo proč. Účastnil se všech studentských lumpáren, které neskončily vždy dobře. V roce 1452 dosáhl Villon universitní hodnosti magistra fakulty svobodných umění. Pak bohužel následovala řada kriminálních afér. Nešťastnou náhodou v šarvátce zabil kněze, milost mu udělil sám král Karel VII. Toulal se po Francii, čtyři měsíce strávil v mehungské věznicí, snad pro krádež, dostal se do styku s nejrůznějšími živly tehdejší společenské periferie. V Paříži zažil opět vězení, dokonce byl odsouzen k trestu smrti oběšením. Opět měl štěstí a po odvolání mu byl trest změněn na 10 let vyhnanství. Od roku 1463 se stopy po Villonovi ztrácejí úplně. Ani prestižním francouzským historikům a literárním vědcům se zatím nepodařilo plně objasnit jeho život. Nejznámější jeho básnickou sbírkou je „Odkaz čili Malá závěť“ a „Závěť. Mimo to je autorem spousty jiných básní a balad. Jeho dílo je odrazem jeho bohémského života, plné kontrastů, hluboký cit a upřímnost jsou v něm doprovázeny smíchem i pláčem, pokorou a vzdorem, zbabělostí i hrdostí.

O významu Villonovy poezie svědčí rovněž to, že ji pro česká vydání připravovali naši přední básníci a překladatelé. Mezi ně např. patří Jaroslav Vrchlický, Bohumil Mathesius, Jindřich Hořejší, F. X. Šalda, Otokar Fischer, Pavel Eisner, Jarmila Loukotková (známý je její životopisný román „Navzdory básník zpívá“) a další. Fischerův překlad se rovněž stal základem známé villonovské komedie Jiřího Voskovce a Jana Wericha „Balada z hadrů“.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 13.3. - 16.00 hod.	Královna koloběžka Pásmo dětských animovaných pohádek – Královna koloběžka, Jak krtek ke kalhotkám přišel, Dorotka a drak, Dorotka abeceda, Krtek a koberec, Krakonoš a ovčák Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 13.3. - 18.00 hod.	Přišlo jaro do vsi Vernisáž jarní výstavy. Výstava potrvá do 8.4. Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí
Ne 20.3. - 18.00 hod.	Komorní koncert Účinkují: R.Andršt – kontrabas, M. Výborná – klavír, A. Faltusová - klavír Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Pá 25.3. - 19.00 hod.	Ženský boj - Václav Kliment Klicpera Veselohra v podání spolku divadelních ochotníků z Dolní Čermné Sál kina v Jablonném nad Orlicí

ZA POKLADY GOTIKY

Gotický sloh poznamenal Evropu téměř na 400 let. Především ho známe jako slavnou dobu katedrál. Snaha po odhmotnění staveb a jejich štíhlé

k nebi tyčící se věže vycházely z tehdejší křesťanské etiky a byly výrazem touhy přiblížit se co nejvíce Bohu.

Spolu s architekturou se rozvíjelo gotické malířství a sochařství. U nás o trochu později, až kolem roku 1300, přesto česká malba gotická se stala jednou z výrazných škol evropského malířství. Na evropskou špičku nás v oblasti uměleckých řemesel pozvedla doba vlády Karla IV. a rovněž nad evropský průměr vyniká naše pozdní gotika kolem roku 1500.

S výběrem nejznámějších, nejkrásnějších a nejvzácnějších našich gotických skvostů se můžeme seznámit na výstavě

Národní galerie v Anežském klášteře v Praze. Z chrámů, kostelů, kaplí, klášterů, hradů a zámků z celé České republiky jsou tu shromážděny poklady, které berou dech nejen našim, ale zejména zahraničním návštěvníkům.

Jsou tu obrazy dvorních malířů Karla IV. - Mistra Teodora a Mikuláše Wurmsera, které můžeme vidět jen v kapli sv. Kříže a sv. Kateřiny na Karlštejně, nádherné deskové malby Mistra vyšebrodského cyklu (včetně jeho nejznámějšího obrazu Kristus na hoře Olivetské), Mistra emauzského cyklu, Mistra litoměřického oltáře, Mistra rajhradského oltáře, Mistra svatojiřského oltáře a Mistra Třeboňského oltáře - zejména jeho nesmírně cenné velkolepé dílo Zmrtvýchvstání Krista. Naleznete zde také známý votivní obraz Jana Očka z Vlašimi, v jehož kompozici je i Karel IV. a Václav IV. (mezi jinými si ho vybralo Metropolitní muzeum v New Yorku pro svou výstavu české gotiky, vedení NG z obav před poškozáním ho zatím nepůjčilo). Komornější ladění mají díla s mariánskou tematikou. Superlativy sklízí Madona Svatovítská, rám k původnímu obrazu byl objeven až roku 1936 a sám o sobě

je umělecké dílo. Obrazy a sochy Panny Marie s Ježíškem byly ve středověku velmi oblíbené, proto je tu najdeme zobrazené od dojemných lidových podob Madony s dítětem až po její královské ztvárnění s korunkou. Vystavena je tu také krásná gotická socha Madony z králického kostela. Symbol obětování, bolesti, ale i nezměrné lásky tu představují Piety. Mezi největší duchovní zážitky patří jeden z posledních sálů s vystavenými oltáři.

Pro pochopení doby, ve které tato díla vznikala, si musíme představit, že středověké umění především nahrazovalo negramotným věřícím lidem (a těch byla většina) možnost poznat a pochopit příběhy z Bible. Proto se také převážně zachovalo v sakrálních stavbách.

Od letošního roku si vedle výstavy lze prohlédnout také starou Křížovou chodbu a dva ze tří chrámů kláštera sv. Anežky. Sám o sobě je komplex budov kláštera přední památkou rané gotiky a po Hradu a Vyšehradu je nejpůsobivějším místem Prahy. Poslední odpočinek tu našla nejen sv. Anežka (její hrob zatím nebyl nalezen), ale byli tu pohřbeni někteří králové

z rodu Přemyslovců a členové jejich rodin.

Výstava je pro návštěvníky otevřena každý den mimo pondělí od 10 do 17.30 hod. Vstupné - pro dospělé osoby 100,- Kč, pro rodiče s dětmi do 15 let (bez ohledu na jejich počet) 50,- Kč, pro důchodce 40,- Kč, duchodci 20,- Kč. Anežský klášter se nachází na nábreží Vltavy vedle nemocnice Na Františku a dostanete se k němu od Kotvy Revoluční tř. (a potom doleva) nebo Pařížskou ul. ze Staroměstského nám. (na nábreží doprava). Vchod do výstavních prostor je v zádu. Pokud si výstavu chcete užít počítejte na návštěvu nejméně 2 hodiny. Odpočinout při kávě si můžete v pěkně zařízené restauraci v přízemí. Kdo hůře vidí, nezapomeňte si brýle, protože popisky jsou psané poměrně drobným písmem a může se Vám přihodit, že ochranka Vás přijde slušně upozornit, že šlapete na bezpečnostní pásy.

Věřte, že času věnovaného návštěvě výstavy nebudete litovat, zážitek opravdu stojí zato. A hlavně si uvědomíme, jaké poklady máme tu doma.

BH.

AKCE VE FARNOSTI

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

V sobotu 5.března t.r. se uskuteční v naší farnosti postní duchovní obnova, kterou povede P. Karel Moravec, biskupský vikář pro pastorační z Hradce Králové. Obnova začíná mší svatou, která bude sloužena v 7.30 h. ve farním kostele v Dolní Čermné. Všechny promluvy (v 8.30 h., 10.00 h. a 11.00 h.) budou v suterénu orlovný v Dolní Čermné. Od 14.00 hodin bude ještě příležitost ke svátosti smíření ve farním kostele v Dolní Čermné.

Přeji vám, abyste si podle svých možností udělali na tento den čas. V promluvách a zamyšleních si každý z nás může najít nové impulsy pro požehnané prožívání zbylých dnů svatopostní doby a tím i dobrou přípravu na prožití velikonočních svátků.

otec Pavel

MISIJNÍ KOLÁČ

Draží přátelé, rád vás všechny jménem Pastorační rady naší farnosti zvu na oslavu 4.neděle postní - laetare (radostné), která se letos uskuteční v neděli 6. března. V naší farnosti se stává tradicí o této neděli akce „Misijský koláč“. Chceme tak podpořit jak pomoc misiím, tak i využít příležitost, a jako farnost se společně sejít na příjemném posezení při koláčích. Proto prosím naše hospodyňky o napečení koláčů a hlavně nezapomeňme, pokud možno, všichni přijít po skončení nedělní bohoslužby do orlovný. Našeho setkání se zúčastní také milý host, P.Tomáš Hoffmann, vojenský kaplan, a bude k nám hovořit o své činnosti v armádě i o práci s mládeží. Těšíme se na vás.

Členové pastorační rady a otec Pavel

PRO DĚTI

Prožíváme postní dobu. Popeleční středou, kdy věřící v kostele dostávají na čelo křížek z popela - popelec, jsme ji zahájili a dnes už slavíme třetí neděli postní. Brzy tedy vstoupíme do druhé poloviny postu, který, jak dobře víme, trvá 40 dní.

V kostele jste si jistě všimly postního plátna, které zakrývá hlavní oltář, a také fialové barvy, jež je pro tuto dobu barvou liturgickou. Proto tedy kněz obléká fialové roucho. Fialová barva má symbolizovat rozjímání a obrácení. Právě toho si mohou všimnout naše oči. Pozorným uším neunikne to, že se při nedělní mši svaté vynechává Gloria (Sláva na výsostech Bohu...) a nezpívá se jásavé Aleluja, které se v plné síle rozezná až o Velikonocích. Je to proto, že se máme v postní době ztišit, více naslouchat Božímu slovu, které vyzývá k obrácení. Pro ty z vás, kteří již přijímáte Tělo Páně, je určitě postní doba také čas k dobré svatě zpovědi.

Snažíme se v tichosti lépe se modlit, něco si odříci, pokročit alespoň o krůček dál v sebeovládání. Pokusíme se nezavírat oči před potřebami druhých, neodvracet se stranou od věcí těžkých a nepříjemných. Snažme se nechat v sobě růst radost, vidět bližního, podělit se s ním o dobré slovo a o svůj čas.

Stejně tak, jako se my chceme co nejlépe připravit na Velikonocce, připravoval se i Pán Ježíš. Poté, co přijal od Jana Křtitele křest, mělo začít jeho veřejné působení. Ale ještě před tím Pán Ježíš odchází do pouště. Rozmýšlí o svém pozemském úkolu, modlí se za to, aby vše zvládl. Uprostřed rozpáleného písku a holých skal, kde není ani živáčka, ani stéblo trávy, v samotě si uvědomuje, že

AHOJ DĚTI!

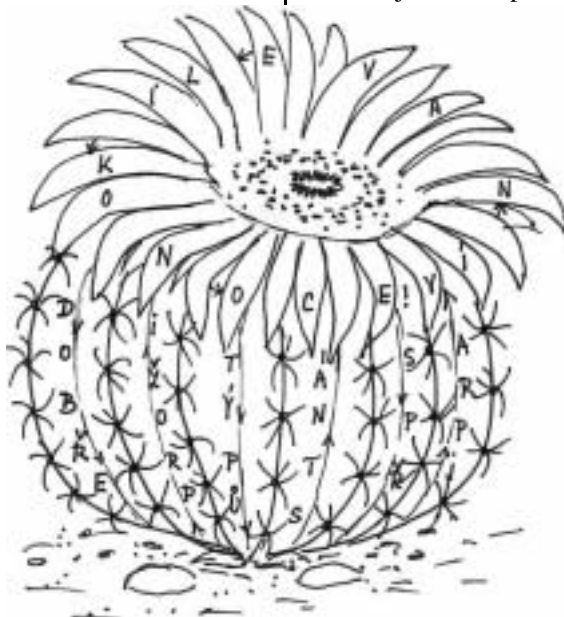
se nebude podobat jiným králům, lidé s ním budou špatně zacházet a také to, že ho vydají kruté smrti. Ale přesto Ježíš řekl své ano k tomuto plánu Boží lásky.

Víme také, že po mnoha dnech modliteb a putování d'ábel vyčerpaného a hladového Ježíše pokoušel. Nabádal ho, aby poručil kamení stát se chlebem, předkládal mu všechna království světa k nohám, když se mu Ježíš pokloní a nakonec, aby skočil z vrcholu chrámu a spoléhal na pomoc andělů. Pán Ježíš však i v tomto boji se zlem obstál a d'ábel ho žádným způsobem nepřesvědčil, aby se odvrátil od Božího plánu.

Podívejme se na postní dobu ještě tak trochu jinak. Použijeme

k tomu symbol - zvláštní rostlinu. Napadá vás nějaká? Bude to kaktus, který je na obrázku. Proč právě kaktus? Daří se mu v chudé a písčité půdě, nevdá mu sucho. Je to tedy jedna z mála rostlin, které dovedou žít na poušti. Tady máme tu připomínku pouště - jak jsme si povídali o Pánu Ježíši. Pokud se kaktus dostane do nepříznivých podmínek, vydrží, překoná to a vykvete v nádherný květ, který mnohdy svou velikostí téměř přesáhne samotnou rostlinu. Tak i my, když se nám podaří něco si odepřít, vydržet, vyrostе v nás krásný květ radosti, dobra, ochoty k pomoci bližním.

A určitě vás napadne, že i Pán Ježíš po čase, který strávil na poušti, také vydal překrásný květ v podobě celého svého života.

V obrázku, který si můžete vybarvit, jsou napsána písmena, která snadno přečtete, když budete postupovat podle malých šípek. Písmen je i s vykřičníkem přesně 40 a první začíná vlevo nahoře pod květem.

(Otazníček)

Pro starší:

Postní doba. Doba našeho uzdravování, naší léčby, našeho osvobození od toho, co nás tíží. Je to šance, nám daná, začít znovu, udělat za některými věcmi tlustou čáru. Už jsme si řekli, že postní doba trvá 40 dní, od Popeleční středy po Velikou noc. Kdybychom to spočítali podle kalendáře, tak dostaneme číslo vyšší, protože do tohoto počtu se nezapočítávají neděle.

V životě se setkáváme s některými čísly, která lze označit za symbolická. V pohádkách se často opakují trojka, devítka, dvanáctka. V Bibli zase nápadně vystupuje do popředí číslo 40. My se proto vydáme na výlet do historie a zalistujeme stránkami Písma svatého. Je určitě zajímavé sledovat, v kterých situacích se toto číslo vyskytuje.

Hned v prvních kapitolách první knihy Mojžíšovy čteme o potopě světa, která trvala právě 40 dní. (Gn 7)

Další čtyřicítka najdeme v druhé knize Mojžíšově, při popisu událostí týkajících se předání kamenných desek s Desaterem. 40 dní byl Mojžíš na hoře Sinaj, kde dostal od Boha Desatero příkázání. (Ex 34)

Následující čtyřicítka neoznačuje počet dní, ale počet let. Tak dlouho totiž putoval izraelský národ pouští, než mohl vejít do zaslíbené země. (Nu 14)

Při hledání pokračujeme v Novém zákoně a už jsme se vlastně zmínili v povídání pro mladší děti, že 40 dní se zdržoval Ježíš v samotě na poušti, než začal své veřejné působení. (Lk 4)

Ve Skutcích apoštolů je zaznamenána doba, po kterou se Ježíš ukazoval svým učedníkům po svém zmrtvýchvstání, než vstoupil do nebe a bylo to také právě 40 dní. (Sk 1)

Tak tolik některé významné události z Písma svatého, které se pojí se stejným číslem 40. V závorkách za větami jsou uvedené citace. Nejsou však úplné. Napoví vám, o kterou knihu a kapitolu se jedná. A váš úkol je najít v nich přesně ten verš, který zaznamenává ono symbolické číslo 40. Z pěti odkazů dostanete pět čísel. Některá jsou dvouciferná. Sečtete tedy jejich jednotlivé cifry a pak ještě všechna čísla dohromady. Měl by vám vyjít součet 29.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. neděle postní
27. února 2005
9. týden / 2005

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 28. února - pondělí** po 3.neděli postní – mše svatá pro děti
18.00 Dolní Čermná – za P.Bohumíra Velebného
- 2. března - středa** po 3.neděli postní
18.00 Dolní Čermná – za všechny živé a zemřelé kněze královéhradecké diecéze
- 3. března - čtvrtek** po 3.neděli postní
6.45 Dolní Čermná – za P.Josefa Boštíka
18.00 Verměřovice - za zemřelé z rodiny Sklenářovy
- 4. března - pátek** po 3.neděli postní
první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za P.Václava Javůrka
- 5. března - sobota** po 3.neděli postní
první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce P.Marie
7.30 Dolní Čermná – za požehnání pro nastávající duchovní obnovu v naší farnosti
17.00 Petrovice - za rodiče Markovy a Kylarovy
18.30 Verměřovice - na poděkování Pánu Bohu za dar společného života a ochranu

6. března - neděle – 4. postní

Dolní Čermná - 8.00 h. – za Annu a Václava Kunertovy
Dolní Čermná - 15.00 h.- pobožnost Křížové cesty

Odklizení sněhu okolo farního kostela v Dolní Čermné:

V týdnu od 1. 3. - do 7. 3. 2004: Dr.Filáček Václav, Moravec Stanislav a Bednář Karel

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 16.00 h. - do 17.55 h., v pátek od 15.30 h. – do 18.30 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 15.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

Akce	den	datum	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	28. 2.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty - děti	pondělí	28. 2.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	28. 2.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty - ministranti	středa	2. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
Dětské klubíčko	čtvrtek	3. 3.	9.00 – 11.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	3. 3.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	4. 3.		
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	4. 3.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná
postní duchovní obnova - P.Karel Moravec z Hradce Králové	sobota	5. 3.	8.30 h., 10.00 h., 11.00 h.	Orlovna Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	5. 3.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
farní akce Misijní koláč	neděle	6. 3.	8.00 h.	kostel Dolní Čermná
			po mši svaté	Orlovna Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty – otec Pavel	neděle	6. 3.	15.00 h..	kostel Dolní Čermná

(Pa)

POUTNÍK, BŘEZEN 2005

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 6. března 2005, Poutník vyjde 27 března 2005

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.